

Magyarország szíve

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 8. szám, 2020. február 21.

A múlt heti számban Stóhr Lóránt írt a Budapesti Nemzetközi Dokumentumfilm Fesztivál (BIDF) néhány fontos filmjéről, amelyek a menekültek kálváriájáról szólnak. Közülük Hassan Fazili *Éjszakai vándorok* című munkája – sajnos – magyar vonatkozású: azt az utat járja be, amelyet az afgán filmrendező, akire a tálibok halált kiáltottak, tett meg feleségével és két kisgyerekével, keresztül a fél világon, a vágyott Európáig, pontosabban Magyarorszáig. Megérkezésük után hónapokra szögesdrótok mögé zárták őket, embertelen, megalázó módon bántak velük. A film készítőjével egyszerre megrendítő és felemelő interjú olvasható az *Indexen*. „Magyarország és Bulgária volt a legrosszabb” – mondja, miután ezer kilométereket vándoroltak, nem épp békés tájakon. Aztán arról beszél, hogy Tarr Béla a kedvenc rendezője, a gyötrelmes úton, ha tehette, az ő filmjeit nézte. Különösen a Nietzsche ihletésére született búcsúopus, *A torinói ló* volt rá erős hatással. Szeretné rábeszélni Tarrt, hogy ne hagyja abba a filmkészítést. „Volt, hogy feküdtem a tranzitónában, a kerítés mellett, néztem az eget, és azt gondoltam: Látsz engem, Tarr Béla, itt vagyok Magyarországon! Bárcsak tudnád.”

Neki Nietzsche és Tarr, a magyar és az európai kultúra jelenti Magyarországot – de ezt hiába magyarázná őreinek, nem valószínű, hogy megértenék. Magyarország szíve, amit mostanság oly buzgón keresgélnek futóbolondok és lunátikusok, néha a legváratlanabb helyeken dobog fel. Most épp a fegyveresekkel és kutyákkal őrzött rőszkei szögesdrót mögött.